

KAMUVILA

*Baba Ive bila prava paćenica,
više teškoća pribrodila
vengo u današnje vrime deset žena.*

*U jadu i tugi kopnila,
muku gucala.
Mač boli u srce zaboden
do smrti nosila.*

*U ono doba, likara bilo malo,
likovitin travan,
medon i maslon se ličila.*

*Po brdašcu oko kuće resla kaduja,
vrisak, trava iva, majčina dušica.
Po njivan bilo maslačka i divjega zeja.
Koprnje i još puno trava.
Brali bobice šepurine i pasjega trna.*

*Ispo zida, u žaljugi, ukorenijo se pelin.
Posvud grmovi ružmarina.
Po vrtlu nicala kamuvela.*

*Bila san babina beračica trava,
posebno kamuvele.
S pomnjon svaki cvit brala,
ugodnin mirluson očarana.*

Nikin čudon,
u momu vrtlu, gotovo prid kućnin vratin,
kamuvella redovito niče.
Pomislin da *babina* duša je sije.

Mnogi zatraže koji struk,
da u svoj vrta posade.
Nikomu se ne primi.

Ka kamuvelu beren, u *ditinjstvo* me vrati.
Rastače nas *zemja*. Galopira *vrime*.
Uspomene *nek* u *pismi* žive.